

„היכן הצנזור“? קראו 500 אנשי

התרבות שהשתתפו בהצגה לא-חוקית

ישו מתחזם

על הצלב

למשל, כאשר גילו הנשים כי אלוהים ממוזן אותן מתחת לשמלות. טען אל"מ (מיל) מאיר פעיל, בוי-כוח: אפשר למחוק את קטעי גסות

אך היתה רק התפרצות אחת בקהל, והיא הושתקה כאשר עורך-דין צעיר הסתער על המפריע באגרופים. קטעים אחרים עוררו תגובות שונות.

קהל ביקורתי השחקן אורי לוי ואשתו, העיתונאית טלילה בן-זכאי, עוקבים בהבעתי-פנים ביקורתית אחרי המתרחש על הבמה. מפניהם לא ניכרה הזדעזעות מיוחדת לשמע הדברים שגרמו להתרגשות אצל הקהל.

ישו תלוי על הצלב, מתעלס באהבים עם אשה מעריצה. ישו יורד מן הצלב, יורה בעוזי על בני עמו, הזועקים: „אל תירה, עבדי יעקוב!“ ישו מובא כקורבן עליידי דור התורים, אנשי העלייה השנייה, מייבשי הביצות וסוללי הכבישים, במהדורה חדשה של עקידת יצחק.

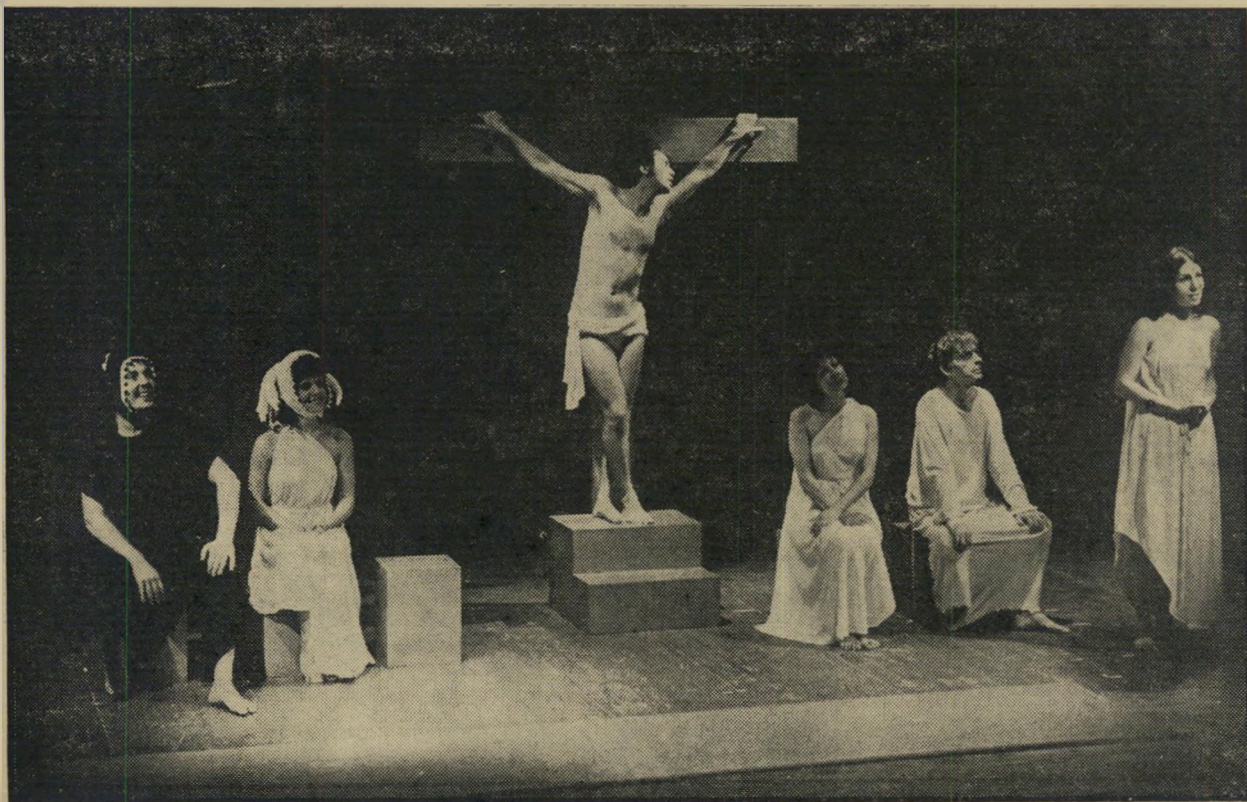
אשה מתייחמת מרוב הערצה ליעילותו של צה"ל, ומחליטה להכניס את צה"ל לביתה במקום העזרת, הבעל והמאהב. ישו מועלה על הצלב עליידי משפחתו, כל אימת שבאים תיורים, כדי לשגור מהם תרומות.

מכת אגרוף

למפריע

ל אלה הן סצינות מעטות מתוך חב"רים מספרים על ישו, מחזהו של עמוס קינן, שקיבל שלוש הלוואות ממשלתיות ונאסר להצגה עליידי המועצה לביקורת

עולה ויורד ישו מן הצלב האדום, כשהוא מתמוזז עם מעריצות, יורה בהוריו, יוצא למילחמה, כשהוא מנגן במפוחי-פה או מגנה את האמנות המזילה דמויות בהנאה מסבלם של בני-אדם.

השחקן יוסי יבלונקה כישר ה"צלב, בסצינה אופיינית של ה"מחזה חברים מספרים על ישו, של עמוס קינן. במשך כל ההצגה

ישו על הצלב

הרות, שאינם תורמים לבשורת המחזה, לטובת הקטעים החזקים, שגרמו להתרג-זות.

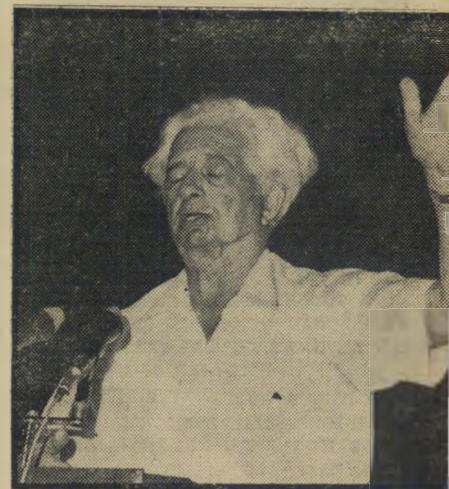
פרס לעת זיקנה

אם קיווה מישוהו כי הוויכוח, שנמשך עד אחת אחרי הצגתו, יהפוך לחווייה אינטלקטואלית, התאכזב. השומר והסולת לא הפיקו מרגליות. הוויכוח כולו יכול היה להתנהל לפני 30 שנה בחוגי הבימה לנוער. בראשיתו, היה זה כימעט מישחק תב-רתי, ששמו היה יכול להיות: „חפש את הצנזור“, הכל ביקשו שמישהו מהצנזורה יעלה על הבמה ויצדיק את הפסי-לה. אבל איש מן הצנזורה לא הראה את אפו. היה זה ויכוח חד-צדדי, שנחן לכל אנשי-התרבות הטובים הזדמנות להוכיח שהם נגד הצנזורה המרושעת. ההרגשה כי יושב סוכן חשאי של הצנזורה באולם, רואה ואינו נראה, הגבירה את הפיקאנטיות של המישחק הילדוטי. אולם לפתע השתנה המצב. גבר כסוף-שיער קם מהשורה האחרונה, התגלה כאיש-הצנזורה בשר-ודם. היה זה עורך-הדין הקשיש (73) יצחק שבו, לשעבר מנכ"ל משרד-הפנים, שכמו רבים מחב-ריו במועצה לביקורת זכה בתפקיד זה

הפרופסור אריה זקס, מרצה לספרות אנגלית, בחברת אשתו השחקנית, גבי. זקס השתתף בוויכוח, טען שמחזות חריפים הרבה יותר, התוקפים את ישו והערכים המקודשים לנצרות, מוצגים כיום בארצות נוצריות מובהקות.

הצנזור

עורך-הדין יצחק שבו, שנאות להזדהות כחבר הצנזורה, אחרי דרישות חוזרות של הקהל שמישהו יסביר את נימוקי הפסילה, לא הצליח בוויכוח להסביר דבר.

סרטים ומחזות, הועדה הציבורית מטעם משרד-הפנים הפועלת כצנזורה. הסיבה הרשמית לאיסור: „פגיעה ב-ערכים מקדשים“.

תשובתו של קינן נערכה השבוע במועדון צוותא בתל-אביב, בפני קהל של 500 משומנה וסולתה של התר-בות הישראלית — אנשי תיאטרון, סופי-רים, משוררים ואנשי-ציבור.

קינן הציג בפניהם את המחזה, בניגוד לחוק. לאחר מכן נערך עליו ויכוח ציבורי.

במשך שעתים בלט בחושך רק הצלב האדום הגדול, וששת השחקנים. היו קט-עים מזעזעים, ביחוד אלה שגיננו את עקידת-יצחק ואת פולחן החללים. במשך כמה רגעים היה נדמה כאילו יחזור הסצינות הסוערות מימי מלכת האמבטיה.